

také, užíval-li by farář zádušního pozemku in partem congruae anebo šlo-li by o obnovu podpachtu zádušního pozemku mezi pachtýřem a podpachtýřem. A tak se má také zde, kde jde o obnovu pachtu proti faráři jako požívateli obročního pozemku. Dobrodiní §u 2 písm. a), b) zákona, pokud se týče místo b) nyní čl. II. novely zde má místo a protože skutkové předpoklady jeho jsou dle obsahu spisů dány a vlastně dle obsahu pachtýřovy stížnosti do usnesení prvního soudce bezesporu — obročí má vůbec jen něco přes 8 ha výměry a mimo to farář bere pozemek do vlastní správy — bylo tak uznati, jak se stalo.

Čís. 2297.

Jest věcí mimosporného soudce, by prozkoumal, zda pravdivými jsou tvrzení manžela, že byl druhým manželem donucen k podpisu protokolů o smírčích pokusech.

(Rozh. ze dne 20. února 1923, R I 158/23.)

Soud první stolice povolil manželům S-ovým dobrovolný rozvod manželství od stolu a lože. Ve stížnosti vytýkala manželka, že byla manželem donucena k podepsání protokolů o smírčích pokusech. Rekursní soud stížnosti nevyhověl. Důvody: Tvrzení stížnosti ze spisu patrna nejsou. Naopak protokol ze dne 18. prosince 1922 je podepsán stěžovatelkou, aniž nějaká výtky byla učiněna. Právem proto první soud vydal napadené usnesení. Má-li stěžovatelka za to, že dohoda při roku ze dne 18. prosince 1922 je z jakéhokoliv důvodu neplatnou, nemůže to uplatňovati stížností proti usnesení, vyhovujícímu zákonu (§ 103 a násl. obč. zák. a zákon ze dne 31. prosince 1868, čís. 3 ř. zák. z r. 1869), nýbrž jedině pořadem práva.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a uložil mu, by, nehledě k použitému zamítacímu důvodu, o rekursu po předběžném šetření znovu rozhodl.

Důvody:

Dle §u 2, odstavec druhý čís. 5 nesp. pat. má soudce ve věcech řízení nesporného postupovati sám od sebe a vždy hleděti k tomu, by se dopátral skutečné pravdy, od kteréž povinnosti ho ani doznání strany nemůže osvoboditi. Soudce nesporný má přihlížeti dle §u 2 odstavec druhý čís. 5 nesp. pat. i k okolnostem, o kterých zvěděl mimoúředně, tím spíše jest mu vyšetřiti, zda na pravdě spočívají námitky, kterými se hájí strana v rekursu. V řízení o dobrovolném rozvodu má se soudce i po ukončených třech smířovacích pokusech snažiti, by vypátral pravou vůli stran, zda opravdu chtějí se dáti rozvésti. Tvrдила-li tedy Marie S-ová ve svém rekursu, že hrozbami zabitím, kopáním, bitím, ničením majetku a jiným zlým nakládáním ji manžel nutil ku podepsání smíru a ku podepsání protokolu o smířovacích pokusech, tvrdila-li dále, že ku třetímu smířovacímu roku, nechtíc se dáti rozvésti, se v 10 hod. dopol. nedostavila, leč až teprve ve 12 hod. pod dojmem manželových

hrozeb, byvši jím násilím z domu vyvedena a k soudu přitažena, na soudní chodbě škrcena a že tudíž její podpis na listinách těch nevyšel z její svobodné vůle a neodpovídá skutečné její vůli, nýbrž byl učiněn z bázně před dalším trýzněním manžellovým, bylo povinností rekursního soudu, by vhodným šetřením zjistil, zda tyto údaje manželky na pravdě spočívají a zda dle výsledku toho šetření lze souditi, že její souhlas k dobrovolnému rozvodu byl opravdovým, skutečným, či snad toliko vynuceným, pravdě neodpovídajícím. Poněvadž rekursní soud, vycházející z mylného názoru, že jest mu stížnost zkoumati pouze podle obsahu soudních spisů a že netřeba se mu přesvědčovati, zda obsah jich právě vůli stran odpovídá, žádného šetření k tomu cíli, aby zjištěno bylo, zda údaje stížnosti na pravdě spočívají, nezavedl, jest jeho rozhodnutí ukvapené a tím zřejmě protizákonné.

Čís. 2298.

I když rozumí se čl. 117 obch. zák. tak, že kolektivní zastoupení (čl. 86 čís. 4 obch. zák.) vztahuje se též k zastupování na soudě, není tím řečeno, že všichni zástupci musí se soudního jednání zúčastniti osobně. Mohou k tomu splnomocniti jen jednoho ze sebe. Nedostatek plné moci jest odstraniti dle Šu 38 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 20. února 1923, R I 171/23.)

Ku prvému roku o žalobě proti veřejné obchodní společnosti dostavil se za žalovanou stranu jeden ze tří společníků, ač k zastupování společnosti byli oprávněni kolektivně vždy dva ze tří společníků. Návrh žalobcův na vynesení rozsudku pro zmeškání s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, připustiv k jednání jediného dostavivšího se společníka. Rekursní soud uložil prvému soudu, by dále jednal o žalobcově návrhu na vynesení rozsudku pro zmeškání, nepřihlížeje k použitému zamítacímu duvodu. D ů v o d y: Jak zjištěno, jsou ku zastupování žalované veřejné obchodní společnosti oprávněni kolektivně vždy dva ze tří společníků. Veřejný společník Karel D., který sám ku prvému roku se dostavil, neprokázal, ba ani netvrdil, že byl druhým společníkem k zastoupení splnomocněn. Důsledkem toho byl Karel D. ze samostatného zastoupení žalované společnosti při prvním roku vyloučen a neprávem ho tudíž soudce, dovolávaje se ustanovení čl. 117 obch. zák. ku jednání při tomto roku připustil. Návrh strany žalující na vydání rozsudku pro zmeškání proti žalované straně byl tedy oprávněn a náleželo prvému soudu, aby o něm dle Šu 396 c. ř. s. jednal.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

I když se přistoupí na náhled Stauba-Pisko k čl. 117 obch. zák., který přijímá také napadené usnesení rekursního soudu, že i zastupování před soudem musí se v případě kolektivního oprávnění zástupčího (čl. 86 čís. 4 obch. zák.) díti všemi kolektivními zástupci souborně,